

1

‘Doe wat ik zeg of ik schiet een kogel door je rug.’

Het was een mannenstem met een Oost-Europees accent. Hij trilde niet en ik hoorde niets dat op spanning wees. De man was beheerst en rustig. Hij dreigde niet, hij benoemde gewoon een feit. Als ik niet meewerkte, werd ik neergeschoten.

Ik voelde de onmiskenbare druk van een wapen dat in mijn rugholte werd geduwd. Mijn intuïtie gaf me in om tegen de loop te duwen en een scherpe draai naar links te maken, zodat het wapen niet meer op mijn lichaam was gericht. Waarschijnlijk was de man rechtshandig, wat automatisch betekende dat hij aan zijn linkerkant kwetsbaar was. Terwijl ik draaide zou ik door die opening een elleboog in zijn gezicht kunnen planten, en dat zou me genoeg tijd geven zijn pols te breken en het wapen tegen zijn voorhoofd te rammen. Het was een oud instinct, maar de man die dat allemaal kon bestond niet meer. Ik had hem samen met mijn verleden begraven. Ik was slordig geworden. Dat gebeurt nou eenmaal als je je op het rechte pad begeeft.

Doordat ik de knop van de kraan had losgelaten, verstomde het geluid van water dat op porselein klettert. Ik voelde mijn vingers trillen toen ik mijn natte handen omhoog stak ten teken van overgave.

‘Dat is niet nodig, Flynn.’

Die kerel wist hoe ik heette. Ik greep de gootsteen vast, deed mijn hoofd omhoog en keek in de spiegel. Ik had hem nooit eerder gezien.

Hij was lang en slank en droeg een lange bruine jas over een zwart pak. Zijn hoofd was kaalgeschoren en vanaf de onderkant van zijn linkeroog liep een litteken verticaal naar de bovenkant van zijn kaak. Hij duwde het wapen hard tegen mijn rug en zei: 'Je trekt je jas aan, betaalt voor je ontbijt en dan gaan we samen weg. We moeten praten. Als je doet wat ik zeg is er niets aan de hand. Doet je dat niet, dan ben je er geweest.'

Goed oogcontact. Geen rood gezicht, geen rode vlekken in de nek, geen onwillekeurige bewegingen, geen enkele aanwijzing. Ik herkende een beroeps crimineel meteen. Deze gast was geen lichtgewicht. Hij was een moordenaar. Maar hij was niet de eerste moordenaar die me bedreigde, en ik herinnerde me dat ik er de laatste keer zonder kleerscheuren vanaf was gekomen door te blijven nadenken en niet in paniek te raken.

'We gaan,' zei hij.

Hij deed een stap naar achteren en hield het wapen omhoog, zodat ik het in de spiegel kon zien. Het zag er echt uit: een zilverkleurige revolver met een korte loop. Ik had vanaf het allereerste moment geweten dat het geen loos dreigement was, maar toen ik het kleine, angstaanjagende wapen in de spiegel zag, begon mijn huid te tintelen en te jeuken van angst. Ik kreeg een strak gevoel op mijn borst doordat mijn hart sneller begon te kloppen. Ik was er te lang uit geweest. Ik zou het moeten doen met nadenken én paniek. De revolver verdween in zijn jaszak en hij gebarde naar de deur. Kennelijk was het gesprek voorbij.

'Oké,' zei ik.

Ik had twee jaar rechten gestudeerd, had tweeënhalf jaar als klerk voor een rechter gewerkt en was bijna negen jaar advocaat geweest, en het enige wat ik wist uit te brengen was 'Oké'. Ik veegde mijn zeperige handen af aan de achterkant van mijn broek en haalde mijn vingers door mijn asblonde haar. De man met het litteken liep achter me aan de toiletruimte uit en volgde me door het restaurant, waar verder geen gasten meer waren. Ik trok mijn jas aan, schoof een brief-

je van vijf dollar onder mijn koffiekopje en liep naar de deur. Hij kwam achter me aan.

Ik kwam graag bij Ted's Diner om na te denken. Ik weet niet hoeveel strategieën voor rechtszaken ik er heb uitgedacht, terwijl de tafel bezaaid lag met medische rapporten, foto's van schotwonden en verweerschriften die onder de koffievlekken zaten. Vroeger zou ik nooit elke dag op dezelfde plek hebben ontbeten. Veel te gevaarlijk. In mijn nieuwe leven genoot ik van de gewoonte om bij Ted's te ontbijten. Ik was nonchalant geworden en keek niet meer over mijn schouder. Jammer dan. Het zou me goed zijn uitgekomen als ik die ochtend scherp was geweest, dan had ik hem misschien zien aankomen.

Toen ik het restaurant uit liep, in het hartje van de stad, voelde het alsof ik de veiligste plek op aarde in stapte. Talloze mensen haastten zich over het trottoir naar hun werk en de stoeptegels voelden onder mijn voeten geruststellend aan. Die kerel ging me echt niet om kwart over acht 's ochtends in het bijzijn van dertig getuigen doodschieten in Chambers Street in New York. Ik stond links van het restaurant, voor een leegstaande doe-het-zelfzaak. Ik voelde mijn gezicht rood worden door het venijn dat november meegeeft aan de wind en vroeg me af wat hij wilde. Had ik jaren geleden een zaak voor hem verloren? Ik kon me hem totaal niet herinneren. De man met het litteken kwam naast me staan voor de dichtgetimmerde etalage. Hij stond zo dichtbij dat we niet door voorbijgangers van elkaar gescheiden konden worden. Op zijn gezicht verscheen een brede grijns, waardoor het litteken dat over zijn kaak liep doorboog.

‘Doe je jas open en kijk er in.’

Met trillende handen zocht ik onhandig in mijn zakken, maar ik vond niets. Ik deed de jas open. Aan de binnenkant zag ik iets wat eruitzag als een scheur, alsof de zijden voering was losgeraakt bij het stiksel. Maar het was geen scheur. Het duurde even voordat tot me doordrong dat er een dun zwart jasje in de binnenkant van mijn jas zat, als een soort extra voering. Dat had ik daar nooit eerder gezien. De man moest de mouwen van het jasje in de mouwen van mijn ei-

gen jas hebben gestopt toen ik op het toilet was. Ik liet mijn handen langs mijn rug glijden en voelde klittenband waarmee een stukje boven mijn middel een opening was afgesloten. Ik draaide het rond zodat ik het kon zien, trok het los, stak mijn hand in de opening en voelde een losse draad.

Ik trok de draad uit de opening. Maar het was geen stoffen draad. Het was een kabel.

Een rode.

Ik volgde hem met mijn handen en voelde een soort dun plastic doosje en meer kabels, en twee kleine rechthoekige bulten in het jasje aan weerszijden van mijn rug.

Mijn adem stakte.

Er zat een bom op mijn rug.

Hij ging me niet neerschieten in Chambers Street in het bijzijn van dertig getuigen. Hij ging me opblazen, samen met god mag weten hoeveel slachtoffers.

‘Als je wegrent, laat ik hem afgaan. Probeer hem niet af te doen. Trek geen aandacht. Mijn naam is Arturas.’ Hij sprak het uit als ‘Artoras’ door de glimlach die hij onafgebroken op zijn gezicht had.

Ik zoog ijskoude lucht naar binnen en dwong mezelf om langzaam weer uit te ademen.

‘Doe geen gekke dingen,’ zei Arturas.

‘Wat wil je?’ vroeg ik.

‘Mijn werkgever heeft jouw bedrijf in de arm genomen om hem te vertegenwoordigen. Er moeten nog zaken worden afgehandeld.’

Ik werd al iets minder bang: dit ging niet om mij. Het ging over mijn vroegere advocatenkantoor en ik dacht dat ik Jack Halloran wel met deze kerel kon opzadelen. ‘Sorry vriend, daar ben ik al een poosje weg. Je hebt de verkeerde voor je. Voor wie werk je precies?’

‘Ik denk dat je de naam wel kent. De heer Voltsjek.’

O shit. Hij had gelijk, die naam kende ik. Olek Voltsjek was de baas van de Russische maffia. Een maand voordat we onze samenwerking beëindigden, was mijn voormalige partner, Jack Halloran,

bereid geweest Voltsjek te vertegenwoordigen. Toen Jack aan de zaak begon, wachtte Voltsjek een rechtszaak wegens moord – een aanslag in de onderwereld. Ik had me nooit in de zaak verdiept en had Voltsjek zelfs nog nooit ontmoet. Die maand had ik fulltime de effectenmakelaar Ted Berkley vertegenwoordigd, die verdacht werd van poging tot ontvoering – de zaak die me volledig had gesloopt. Toen alle stof was neergedaald, was ik mijn gezin kwijt en zwaar verslaafd aan de whisky. Bijna een jaar geleden had ik de hele juridische wereld met wat er nog over was van mijn ziel vaarwel gezegd, en Jack had mijn advocatenkantoor maar al te graag overgenomen. Ik was niet meer in een rechtszaal geweest sinds de jury in de Berkley-zaak tot een oordeel was gekomen, en voorlopig was ik niet van plan om terug te keren in de juridische wereld.

Bij Jack lag het heel anders. Hij had gokproblemen. Ik had kort geleden gehoord dat hij van plan was het kantoor te verkopen en weg te gaan uit New York. Waarschijnlijk was hij hem gesmeerd en had hij Voltsjeks voorschot meegenomen. Als de Russische maffia Jack niet kon vinden, zochten ze mij – ze wilden hun geld terug. Vandaar het grove geweld. Met een bom op mijn rug maakte het me niet uit dat ik geen rooie cent had. Ik kon die eikel zijn geld teruggeven. Dit zou goed aflopen. Ik zou wel een manier verzinnen om die kerel te betalen. Hij was geen terrorist, hij was van de maffia. De maffia blaast geen mensen op die hun geld schuldig zijn. Ze willen alleen maar betaald worden.

‘Luister, je moet Jack Halloran hebben. Ik heb meneer Voltsjek nog nooit ontmoet. Jack en ik zijn geen partners meer. Maar het geeft niet, als jullie je voorschot terug willen, schrijf ik met alle liefde een cheque uit.’

Of die cheque verzilverd kon worden was een andere kwestie. Er stond net iets meer dan honderd dollar op mijn rekening, ik liep achter met de huur, er waren rekeningen van de afkickkliniek die ik niet kon betalen en ik had geen inkomsten. De rekeningen van de kliniek waren het grootste probleem, maar met de hoeveelheden whisky die

ik verstouwde, zou ik dood zijn gegaan als ik me niet had laten opnemen. Tijdens de therapieën daar realiseerde ik me dat geen hoeveelheid Jack Daniel's de herinnering aan wat er in de Berkley-zaak was gebeurd kon laten verdwijnen. Uiteindelijk was ik van mijn verslaving afgekomen, en over twee weken zou ik tot een definitieve overeenstemming met mijn schuldeisers komen. Twee weken tot ik helemaal overnieuw kon beginnen. Als de Russen meer dan een paar honderd dollar wilden, was ik de klos – en goed ook.

'Meneer Voltsjek hoeft zijn geld niet terug. Dat kun je houden. Je gaat het immers voor hem verdienen,' zei Arturas.

'Verdiénen? Hoor eens, ik ben al bijna een jaar geen advocaat meer. Ik kan jullie niet helpen. Ik zal het voorschot van meneer Voltsjek terugbetalen. Ik wil dit nu graag afdoen,' zei ik, en ik pakte het jasje vast om het uit te trekken.

'Nee,' zei hij. 'Je begrijpt het niet, advocaatje. De heer Voltsjek wil dat je iets voor hem doet. Je zult wél zijn advocaat zijn en hij zal je betalen. Je gaat het doen, anders doe je helemaal niets meer in dit leven.'

Mijn keel kneep dicht van paniek toen ik iets probeerde te zeggen. Dit sloeg nergens op. Ik wist zeker dat Jack Voltsjek had verteld dat ik was gestopt en dat ik het niet meer aan kon. Er kwam een lange witte limousine aanrijden die langs het trottoir tot stilstand kwam. In de glanzende lak zag ik mijn vervormde spiegelbeeld. De achterste passagiersdeur ging van binnenuit open en het spiegelbeeld verdween. Arturas ging naast het open portier staan en gaf met een knikje aan dat ik moest instappen. Ik probeerde rustig te worden. Ik haalde diep adem zodat mijn hart minder snel ging kloppen en moest mijn uiterste best doen om niet over te geven. Door de donker getinte ramen was het heel donker in de limo, alsof het interieur helemaal vol stond met zwart water.

Even was het ongewoon stil en was ik alleen met dat openstaande portier. Als ik vluchtte, zou ik niet ver komen. Dat was geen optie. Ik wist dat als ik instapte en dicht bij Arturas bleef, hij de bom niet

kon laten afgaan. Ik schold mezelf de huid vol omdat ik mijn vaardigheden niet had bijgehouden. Dezelfde vaardigheden waarmee ik al die jaren op straat had weten te overleven. Dezelfde vaardigheden ook waarmee ik advocaten die miljoenen verdienden al had kunnen oplichten voordat ik zelfs maar was begonnen met mijn rechtenstudie, dezelfde vaardigheden waarmee ik deze kerel al in de smiezen zou hebben gehad voordat hij drie meter bij me vandaan was.

Ik nam mijn besluit en stapte het onbekende in.

2

Zodra ik ging zitten, voelde ik de bom in mijn vlees drukken.

Er zaten vier mannen in het achterste deel van de limo, onder wie Arturas, die na mij instapte, het portier achter zich sloot en links van me plaatsnam, nog altijd met die verontrustende glimlach op zijn gezicht. Ik hoorde de motor ronken, maar we bleven stilstaan langs het trottoir. Ik rook sigarenrook en nieuw leer. Het luxueuze achterste gedeelte van de wagen werd afgescheiden van de chauffeur door nog meer donker getint glas.

Op de vloer stond een witleren sporttas.

Aan mijn rechterkant namen twee mannen met lange donkere jassen een bank voor zes personen in beslag. Een van hen had blond haar dat hij in een paardenstaart droeg. De ander had kort bruin haar en was werkelijk reusachtig. Zijn hoofd was zo groot als een basketbal en naast hem leek de grote blonde man wel een dwerg, maar het was vooral zijn gezichtsuitdrukking die me angst aanjoeg. Zijn gezicht leek gespeend te zijn van elke emotie, van elk gevoel. Hij had de kille, angstaanjagende blik van een halfdode. Als beroepsoplichter vertrouw je erop dat je een aanwijzing kunt herkennen, dat je in staat bent emoties en natuurlijke menselijke reacties te beïnvloeden, maar één soort mensen is immuun voor de gebruikelijke routine, en elke oplichter haalt ze er zo uit en weet dat hij heel ver bij ze uit de buurt moet blijven: psychopaten. De reus met het bruine haar leek me het schoolvoorbeeld van een psychopaat.

De man die tegenover me zat was Olek Voltsjek. Hij droeg een zwart pak met daaronder een wit overhemd, dat aan de bovenkant was opengeknoopt. Hij had grijze stoppels en ook zijn haar begon al grijs te worden. Hij had er knap uit kunnen zien als er niet een kwaadaardigheid in zijn ogen sluimerde die hem minder aantrekkelijk leek te maken. Ik herkende hem van de kranten en de televisie: hij was een maffiabaas, een moordenaar, een drugsdealer.

Maar ik ging mooi niet voor hem werken.

Ik had mijn hele leven al te maken gehad met mensen als Voltsjek – als vrienden, vijanden en zelfs cliënten. Het maakte niet uit of ze uit de Bronx, Compton, Miami of Little Odessa kwamen. Dergelijke mannen hadden maar voor één ding respect: macht. Ook al deed ik het bijna in mijn broek, ik kon hem dat niet laten merken, want dan was ik ten dode opgeschreven.

‘Ik werk niet voor mensen die me bedreigen,’ zei ik.

‘U hebt geen keuze, meneer Flynn. Ik ben uw nieuwe cliënt,’ zei Voltsjek. Hij sprak vrijwel vloeiend Engels met een zwaar Russisch accent. ‘*Shit happens*, zoals jullie Amerikanen zeggen. Als u wilt, kunt u Jack Halloran de schuld geven.’

‘Ik geef hem tegenwoordig van bijna alles de schuld. Waarom vertegenwoordigt hij je niet? Waar is hij?’

Voltsjek wierp een blik naar Arturas, en heel even had hij dezelfde onuitwisbare glimlach op zijn gezicht voordat hij zich weer op mij richtte en zei: ‘Toen Jack Halloran zich ging bezighouden met mijn zaak, zei hij dat hij niets voor me kon doen. Dat wist ik al. Vóór Jack had ik al vier andere advocatenkantoren naar de zaak laten kijken. Maar Jack kon dingen doen die andere advocaten niet konden. Dus betaalde ik hem en gaf ik hem werk. Helaas kon Jack zich niet aan zijn deel van de afspraak houden.’

‘Jammer, maar daar heb ik niks mee te maken,’ zei ik, terwijl ik mijn uiterste best deed om niet nerveus te klinken.

‘Daar vergist u zich toch,’ zei Voltsjek. Uit een gouden kistje dat naast hem lag haalde hij een kleine chocoladekleurige sigaar, beet er

een stukje vanaf, stak hem aan en zei: ‘Twee jaar geleden heb ik opdracht gegeven voor de liquidatie van een man die Mario Geraldo heette. Daar heb ik Kleine Benny voor gevraagd, en Benny heeft zijn werk gedaan. Toen werd hij gepakt en hij heeft met de FBI gepraat. Benny zal tijdens mijn rechtszaak tegen me getuigen en verklaren dat ik opdracht heb gegeven voor de liquidatie. Alle advocaten die ik heb gesproken zeiden dat Benny de kroongetuige van de aanklager zal zijn. Zijn getuigenis zal tot mijn veroordeling leiden. Geen twijfel over mogelijk.’

Ik klemde mijn kaken zo stevig op elkaar dat het pijn deed.

‘De FBI houdt Benny gevangen. Hij wordt goed beveiligd en ze houden hem goed verborgen. Zelfs mijn contactpersonen kunnen hem niet vinden. U bent de enige die bij hem in de buurt kan komen, omdat u mijn advocaat bent.’

Hij ging zachter praten. ‘Vóór het verhoor van Benny moet u uw jasje uitdoen. Wanneer de zaal leeg is, plakken we met tape de bom onder de stoel in de getuigenbank. Benny gaat zitten en wij laten de bom afgaan. Geen Benny meer, geen zaak meer, geen probleem meer. U pleegt de aanslag, meneer Flynn. U zult naar de gevangenis gaan. De aanklager zal niet genoeg bewijs hebben voor een nieuwe rechtszaak en dan ben ik een vrij man.’

‘Je bent gestoord,’ zei ik.

Voltsjek reageerde aanvankelijk niet. Hij uitte geen bedreigingen en kreeg geen woede-uitbarsting. Hij bleef gewoon zitten en draaide toen zijn hoofd een beetje, alsof hij afwoog wat hij het beste kon doen. Het enige geluid dat ik hoorde was mijn hart dat mijn borstkas uit elkaar scheurde, en ik vroeg me af of ik zojuist mijn doodvonnis had getekend. Ik kon mijn blik niet van Voltsjek afhouden maar voelde de anderen naar me staren, bijna nieuwsgierig, alsof ik mijn hand in een slangenkuil had gestoken.

‘Kijk eerst hier maar eens naar voordat u beslist,’ zei Voltsjek, en hij gaf een knikje naar Arturas.

Arturas pakte de witte sporttas en maakte hem open.

Jacks hoofd zat erin.

Mijn maag trok samen en mijn mond vulde zich met speeksel. Ik kokhalsde, sloeg een hand voor mijn mond en hoestte. Ik moest mezelf dwingen om rustig te blijven door de zitting onder me vast te grijpen tot ik mijn vingernagels over het leer voelde schrapen. Van mijn façade van rust en kalmte was niets meer over.

‘We dachten dat Jack het kon doen. We bleken ons vergist te hebben. Maar met u nemen we geen risico, meneer Flynn,’ zei Voltsjek. Hij boog naar voren. ‘We hebben uw dochter.’

De tijd, mijn ademhaling, bloed, beweging – alles stopte.

‘Als je haar met één vinger aanraakt...’

Hij haalde een telefoon uit zijn broekzak en draaide hem naar me toe zodat ik het scherm kon zien. Amy stond op een donkere straathoek voor een krantenkiosk. Mijn kleine meid. Ze was nog maar tien. Ze stond met haar armen om zich heen geslagen tegen de kou, ergens in New York, en ze staaarde angstig in de camera. Achter haar stond op de lichtkrant het nieuws over het vrachtschip dat zaterdagavond op de Hudson was gezonken.

Ik had helemaal niet beseft hoe erg ik zweette. Mijn overhemd was helemaal doorweekt, net als mijn gezicht en mijn haar, maar ik was niet bang meer. De bom, het wapen en de twee doofstomme reuzen die me met hun dode ogen aanstaarden lieten me volledig koud.

‘Als je haar teruggeeft, laat ik je leven,’ zei ik.

Voltsjek en zijn mannen schoten in de lach. Ze kenden me als Eddie Flynn de advocaat. Ze wisten niet van het bestaan van de oude Eddie Flynn: de straatvechter, de zwendelaar, de oplichter. De waarheid was dat ik hem zelf bijna vergeten was.

Voltsjek hield zijn hoofd een beetje schuin voordat hij het woord nam. Hij leek elk woord zorgvuldig af te wegen. ‘U bent niet in de positie om dreigementen te uiten. Wees slim. Er gebeurt uw dochter niets als u doet wat ik zeg,’ zei hij.

‘Laat haar gaan. Ik doe helemaal niets tot ik weet dat ze veilig is. Maak me maar af als je dat wilt. Dat kun je zelfs beter doen, want als

je haar niet nú vrijlaat, ga ik met mijn duimen in je ogen mijn graf in.’

Voltsjek nam een trekje van zijn sigaar, deed zijn mond open en liet de rook even boven zijn dikke lippen zweven om van de smaak te genieten.

‘Uw dochter maakt het goed. We hebben haar gisteren opgepikt bij haar school toen ze op de bus stond te wachten. Ze denkt dat de mannen die nu bij haar zijn beveiligers zijn die voor u werken. U hebt vroeger doodsbedreigingen gekregen, en dat weet ze. Uw ex-vrouw denkt dat Amy een schoolreisje heeft in Long Island. De school denkt dat ze bij u is. Een dag of twee zal niemand haar missen. Als u weigert te doen wat ik u opdraag, maak ik haar af. Maar dat zal een opluchting voor u zijn. Uw dochter zal het zwaar te verduren krijgen als u niet meewerkt. Sommige van mijn mannen...’

Hij maakte zijn zin expres niet af en deed net of hij naar woorden zocht, zodat mijn fantasie een nachtmerrie kon vormen. Mijn hele lichaam spande zich, alsof ik me voorbereidde om een fysieke aanval af te weren. De adrenaline spoot door mijn lichaam en ik was wut-heet.

‘Laat ik het zo zeggen, een paar van mijn mannen hebben een ongebruikelijke voorliefde voor kleine meisjes.’

Ik sprong op Voltsjek af. Voordat ik wist wat ik deed, was ik over-eind gekomen. Ik had bijna geen ruimte om uit te halen en had mijn hoofd gebogen, maar ik was zo opgefokt dat ik Voltsjek toch hard met mijn rechtervuist op zijn linkerkaak wist te raken. De sigaar vloog uit zijn vadsige bek. Ik bewoog mijn linkerhand naar achteren, hield mezelf in evenwicht en wilde hem tegen zijn keel rammen.

Maar zo ver kwam het niet. Ik werd vastgegrepen door een reus-achtige hand die me zo van de vloer tilde. Toen ik me omdraaide, zag ik dat de reuzenpsycho me had vastgepakt. Hij wilde me als een stout kind weer op mijn plaats zetten toen mijn oude gewoonten het overnamen. Met mijn rechterhand greep ik naar zijn gezicht, en hard ook. Ik plantte mijn nagels in zijn vlezige voorhoofd. Het was een

werktuiglijke, onbewuste reactie en een afleidingsmanoeuvre. Mijn linkerhand gleed in zijn jasje en ik trok zijn portemonnee omhoog. Het duurde niet langer dan een halve seconde. Snel en soepel. Ik was na al die jaren toch niet zo heel veel langzamer geworden. Ik rolde hem heel soepeltjes. De grote kerel had het niet gemerkt, hij had het er te druk mee mijn hoofd van mijn nek te trekken. Terwijl ik de portemonnee in mijn zak liet glijden, verscheen er een vuist zo groot als een eetbord voor mijn gezicht. Ik draaide weg voor de slag en toen stond de achterkant van mijn schedel in brand. Met mijn gezicht smakte ik tegen de vloer van de limo.

Ik wist bij bewustzijn te blijven en voelde de pijn bulderen in mijn hoofd. Het was vijftien jaar geleden dat ik voor het laatst iemand had gerold. Het was intuïtie, het gebeurde gewoon – zo was ik nou eenmaal.

Nee – zo bèn ik.

De vaardigheden en technieken die ik als succesvol oplichter had ontwikkeld en toegepast – afleiding, leugens, overtuiging, suggestie, maar ook allerlei manieren om mensen te bestelen – had ik al die jaren geleden even vaak op straat gebruikt als de afgelopen negen jaar in de rechtszaal. Eigenlijk was ik niet veranderd. Het was alleen een ander soort bedrog.

Toen gingen mijn ogen dicht en gaf ik me over aan het donker dat me overspoelde.